

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: XX, narozen dne
bytem
zastoupen zmocněncem JUDr. Ing. XX, LL.M., Ph.D.
bytem

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2021, č. j.: RN-XX

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2021, č. j.: RN-XX, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2021, č. j.: RN-XX (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2021, č. j.: X, kterým byla žalobkyni pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „z.d.p.“), zamítnuta žádost o invalidní důchod.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

2. Žalobkyně nejprve napadla způsob doručení stejnopisu napadeného rozhodnutí. Ačkoli je trvale bytem na adrese XX, byla jí písemnost nesprávně zaslána do bydliště jejího manžela a zmocněnce, kterému však má být doručováno do datové schránky.
3. Podle žalobkyně došlo k procesnímu pochybení, jelikož žalovaná dne 16. 12. 2020 pod č. j.: RN-XX, vydala rozhodnutí, kterým zrušila usnesení ze dne 8. 4. 2020, č. j.: USN-8.4. 2020-XX, jímž podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zastavila řízení o invalidním důchodu. Jestliže dne 7. 1. 2021 bylo pod č. j.: X rozhodnuto o stejné věci, je tím dán důvod překážky litispendence ve smyslu ust. § 48 odst. 1 s.ř.
4. Je na vůli účastníka řízení, zda si pro zastupování v řízení zvolí advokáta nebo obecného zmocněnce. Pokud bylo bez odůvodnění odmítnuto zastoupení žalobkyně manželem, žalovaná tím porušila ust. čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a ust. čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Napadené rozhodnutí mělo být vydáno nejpozději do 15. 5. 2021, čímž žalovaná porušila nejdelší přípustnou lhůtu 120 dnů stanovenou v s.ř. o více než 45 dnů.
6. Žalobkyně v žalobě namítala, že podle osobního listu důchodového pojištění (dále též „osobní list“) celková doba jejího pojištění činí 7864 dnů, avšak ve skutečnosti dosahuje 11 606 dnů. Uvedla pět chyb, kterých se žalovaná měla dopustit při určení celkové doby pojištění.
7. Ke dni 5. 11. 2018 byla uznána práce neschopnou a v osobním listu se za dobu od 5. 11. 2018 do 19. 11. 2019 uvádí celkem 380 dnů náhradní doby pojištění. Ke dni podání žaloby, tzn. 3. 7. 2021, stále trval stav pracovní neschopnosti, čímž náhradní doba pojištění činí 958 dnů. Žalovaná tím poškodila žalobkyni o 958 dnů pojištění v osobním listu.
8. Žalobkyni měl podle žalované vzniknout dne 3. 10. 2016 pracovní poměr u subjektu X, s. r. o., což ale není pravda, neboť tento vznikl dne 1. 10. 2014 a byl ukončen přechodem k „sesterské“ společnosti Y., s. r. o., ke dni 1. 4. 2016 na základě pracovní smlouvy ze dne 31. 3. 2016. Pracovní poměr žalobkyně u Y., s. r. o., trvá dosud a nemohl být ukončen z důvodu evidence ve stavu dočasné pracovní neschopnosti. Žalovaná tím poškodila žalobkyni o 730 dnů pojištění v osobním listu.
9. Na osobním listu se u doby do 18 let uvádí 852 a 134 dnů v období od 1. 9. 1976 do 14. 5. 1979, podle žalobkyně činila doba pojištění celkem 1095 dnů, čímž ji žalovaná poškodila o 109 dnů pojištění v osobním listu.
10. Žalobkyně pracovala od 1. 11. 1984 do 3. 3. 1985 u organizace Z a tato doba není zachycena v osobním listu. Žalovaná tím poškodila žalobkyni o 120 dnů pojištění v osobním listu.
11. Žalobkyně pracovala od 12. 11. 1985 do 30. 11. 1990 u organizace A a tato doba není zachycena v osobním listu. Žalovaná tím poškodila žalobkyni o 1825 dnů pojištění.
12. Jelikož žalobkyně v souhrnu odpracovala třicet dva let a dva měsíce a její pracovní schopnost klesla o 45 %, splnila podmínky pro přiznání invalidního důchodu. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a uložit žalované, aby jí přiznala invalidní důchod I. stupně.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas.
Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

14. Plnou moc ze dne 21. 11. 2016 žalovaná vyhodnotila jako tzv. generální plnou moc, kterou lze udělit toliko advokátovi. Zmocněnec žalobkyně byl opakovaně poučen o nutnosti vymezení plné moci tím způsobem, aby odpovídala ust. § 33 odst. 2 písm. a) – c) s.ř., a nikoli o povinném zastoupení advokátem.
15. Podle žalované není splněna podmínka získání potřebné doby pojištění v rozhodném období před vznikem invalidity. V tzv. prvním rozhodném období – získání alespoň pěti roků potřebné doby pojištění z období posledních deseti let před vznikem invalidity, tedy mezi 20. 11. 2009 a 19. 11. 2019, žalobkyně získala jen 3 roky a 43 dnů pojištění. V tzv. druhém rozhodném období – získání alespoň deseti roků potřebné doby pojištění z období posledních dvaceti let před vznikem invalidity, tedy mezi 20. 11. 1999 a 19. 11. 2019, žalobkyně získala jen 5 roků a 311 dnů pojištění. Žádosti žalobkyně o přiznání nároku na invalidní důchod nelze podle žalované vyhovět právě výhradně kvůli nezískání potřebné doby pojištění.
16. V několika podáních, např. e-mailu zmocněnce ze dne 18. 10. 2019, byla uvedena adresa žalobkyně X, proto jí žalovaná zaslala stejnopis napadeného rozhodnutí na tuto adresu.
17. K námitce dlouhé doby řízení ve věci napadeného rozhodnutí žalovaná upozornila, že prováděla šetření doby pojištění u rakouského nositele pojištění.
18. Za dosud zjištěného skutkového stavu navrhla žalovaná žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze správního (dávkového) spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalované ze dne 7. 1. 2021, č. j.: R-X, byla žalobkyni pro nesplnění podmínek ust. § 38 z.d.p. zamítnuta žádost o invalidní důchod.
20. Podle prvostupňového posudku (posudek Lékařské posudkové služby Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 7. 2019, č. j.: XX, který se zabýval zdravotním stavem žalobkyně ke dni 25. 6. 2019) u žalobkyně nebyl shledán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 z.d.p.
21. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně námitky.
22. Podle druhostupňového posudku (posudek Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 3. 2021, č. j.: XX) u žalobkyně naopak byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, žalobkyně byla ode dne 20. 11. 2019 invalidní v prvním stupni dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) z.d.p. a míra poklesu pracovní schopnosti dosahovala 45 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla hodnocena dle kapitoly V, položky 5c, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), a činila 35 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle ust. § 3 odst. 1 předmětné vyhlášky hodnota zvýšila o 10 % na celkových 45 %.
23. Následně byla žalobkyně informována o nezískání potřebné doby pojištění v České republice pro nárok na invalidní důchod (vyrozumění žalobkyně o šetření dob pojištění pro účely přiznání invalidního důchodu ze dne 26. 3. 2021).
24. Při zjišťování dob pojištění bylo přihlédnuto jen k období před vznikem invalidity (osobní list důchodového pojištění žalobkyně ze dne 11. 6. 2021).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

25. Dále vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 6. 2021.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
27. Soud ve věci rozhodl při jednání. Žalobkyně se z jednání konaného dne 18. 12. 2023 omluvila ze zdravotních důvodů. Její zmocněnec ve shodě s žalobou a vyjádřením ze dne 17. 12. 2023 uvedl, že žalobkyně byla ode dne 1. 10. 2014 zaměstnána u společnosti X, s. r. o., do dne 31. 3. 2016, od následujícího dne až do nástupu na nemocenskou dne 5. 11. 2018 pracovala u společnosti Y, s. r. o. Splnila tedy podmínku pěti let pojištění v posledních deseti letech před vznikem invalidity ke dni 1. 12. 2019. Pokud jde o osobní list žalobkyně, žalovaná poškodila žalobkyni o 3742 dnů evidence, celkově tak dosáhla nikoli 7864 dnů, nýbrž 11 606 dnů a 284 dnů. Žalovaná se k jednání dostavila a setrvala na svém návrhu na zamítnutí žaloby. Soud na jednání taktéž přihlédl k dokumentům předloženým žalobkyní a učinil z nich závěry potřebné pro rozhodnutí ve věci. Konkrétně se jednalo o prohlášení praktického lékaře žalobkyně MUDr. AB k dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně, která kontinuálně trvala i roku 2020; upozornění VZP ČR společnosti X, s. r. o., coby zaměstnavatelce žalobkyně, podle nějž přihlášení žalobkyně jako zaměstnankyně dne 1. 10. 2014 předcházelo datu přihlášení zaměstnavatele dne 1. 10. 2017; hromadné oznámení zaměstnavatelky X, s. r. o., vůči VZP ČR ze dne 5. 6. 2019, podle nějž došlo u žalobkyně ke změně dne 1. 10. 2014 a dne 31. 3. 2016; oznámení o nástupu do zaměstnání ze dne 5. 6. 2019, podle nějž bylo datum nástupu do zaměstnání žalobkyně dne 1. 10. 2014 a skončení zaměstnání dne 31. 3. 2016; hromadné oznámení zaměstnavatelky X, s. r. o., vůči VZP ČR ze dne 6. 12. 2018, podle nějž došlo u žalobkyně ke změně dne 1. 4. 2016; potvrzení praktického lékaře žalobkyně MUDr. AB o trvání dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně ode dne 5. 11. 2018; čestné prohlášení jednatele společnosti X, s. r. o., AB ze dne 22. 11. 2023 potvrzující zaměstnání žalobkyně u společnosti ode dne 1. 4. 2016 do dne 2. 3. 2021; pro rozhodnutí ve věci již soud nemusel přihlížet k dalším dokumentům.
28. Podle ust. § 38 písm. a) z.d.p. *pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.*
29. Podle ust. § 39 odst. 1 z.d.p. *pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*
30. Podle ust. § 40 odst. 2 z.d.p. *potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.*

31. Podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „z.n.p.“), *dočasná pracovní neschopnost končí třicátým dnem ode dne následujícího po dni, v němž byl pojištěnec posudkem okresní správy sociálního zabezpečení uznán invalidním nebo invalidním ve vyšším stupni invalidity nebo v němž byl pojištěnec posudkem České správy sociálního zabezpečení uznán invalidním nebo invalidním ve vyšším stupni invalidity na základě výsledku řízení o námitkách. Byl-li pojištěnec uznán invalidním na základě výsledku soudního řízení o žalobě, končí dočasná pracovní neschopnost třicátým dnem ode dne následujícího po dni, v němž orgán rozhodující o invalidním důchodu obdržel rozhodnutí soudu; tento orgán je povinen neprodleně písemně vyrozumět ošetřujícího lékaře o tom, v kterém dni toto rozhodnutí soudu obdržel. Ošetřující lékař vyznačí den ukončení dočasné pracovní neschopnosti z důvodu uznání invalidity na předepsaném tiskopisu.*
32. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, a to i v kontextu žalobního tvrzení, dle kterého byla žalobkyně v dočasné pracovní neschopnosti, jež se počítá jako doba pojištění, i po dni vzniku invalidity.
33. V napadeném rozhodnutí zkoumala žalovaná v kontextu dob pojištění získaných žalobkyní dvě rozhodná období vyplývající z ust. § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 z.d.p. (získání doby pěti let pojištění v posledních deseti letech před vznikem invalidity a doby deseti let pojištění v posledních dvaceti letech před vznikem invalidity), vůbec však neposuzovala rozhodné období vyplývající z ust. § 40 odst. 2 poslední věty z.d.p., které zahrnuje i doby pojištění získané po vzniku invalidity. Období po vzniku invalidity není zohledněno ani v osobním listu důchodového pojištění žalobkyně ze dne 11. 6. 2021, z něž napadené rozhodnutí vycházelo, prvostupňové rozhodnutí ze dne 7. 1. 2021 se pak dobami pojištění žalobkyně nikterak nezabývalo.
34. Soud se dále zaměřil na to, zda se nemohlo jednat pouze o formální vadu, jež nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, nicméně v průběhu jednání zjistil, že existují významné indicie, dle nichž mohla být žalobkyně pojištěna i v jiných než uznaných dobách pojištění, a to v délce, která by v případě jejich prokázání, již nárok na invalidní důchod zakládala. Nejspíše by se jednalo o dobu pojištění v délce pěti let v desetiletém rozhodném období, které by v intencích ust. § 40 odst. 2 poslední věty z.d.p. bylo dokončeno až po vzniku invalidity. Nasvědčovala by tomu vyjádření praktického lékaře žalobkyně, podle nichž byla žalobkyně v dočasné pracovní neschopnosti kontinuálně ode dne 5. 11. 2018, aniž by došlo k jejímu ukončení. Pokud by tomu tak bylo, skončila by dočasná pracovní neschopnost žalobkyně, a tedy i doba pojištění, až dne 1. 4. 2021 (ust. § 59 odst. 2 věty první z.n.p.), tj. třicátým dnem ode dne, kdy byla vyslovena invalidita posudkem v námitkovém řízení, čímž by dočasná pracovní neschopnost žalobkyně trvala ještě více než rok a čtvrt po vzniku invalidity dne 20. 11. 2019. Čestné prohlášení jednatele společnosti Y., s. r. o., pak nasvědčuje trvání pracovního poměru žalobkyně u společnosti (nad rámec jejího osobního listu důchodového pojištění ze dne 11. 6. 2021) již ode dne 1. 4. 2016. Dále žalobkyně uváděla dobu pojištění ode dne 1. 10. 2014 do dne 31. 3. 2016, kterou měla získat coby zaměstnankyně společnosti Y, s. r. o., kterou však k jejímu uznání bude nepochybně třeba prokázat důkladněji. Při prokázání uvedených dob by žalobkyně podmínku dostatečné délky pojištění splňovala, neposouzení získání dob pojištění v rozhodném období stanoveném s ohledem na ust. § 40 odst. 2 poslední věty z.d.p. proto nepředstavuje pouze formální vadu, která by nemohla na výsledku řízení nic změnit.
35. Soud se svým statutem přezkumné entity nemůže být prvním orgánem, který bude posuzovat získání potřebné doby pojištění v „třetím“ rozhodném období (stanoveném dle ust. § 40 odst. 2 poslední věty z.d.p.); k přezkumu soudu brání nepřezkoumatelnost Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

napadeného rozhodnutí spočívající v neposouzení uvedené otázky. Došetřování dalších různých dob pojištění bude navíc třeba provést v kontextu nového komplexního posouzení, což by nahrazovalo činnost správního orgánu, tj. žalované.

36. Soud připomíná, že již nezbytné rozsáhlé a zásadní doplnění skutkového stavu zjištěného správním orgánem, jež by přesahovalo možný rámec dokazování před správním soudem, představuje důvod zrušení správního rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j.: 1 As 32/2006-99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS: *„[...] soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako ‚odvolací řízení‘ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní. [...]“* NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j.: 10 As 24/2015-71, rovněž zdůraznil, že *„[...] smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). [...]“*.
37. Citovaná judikatura akcentuje přezkumnou roli správních soudů a odmítá, že by soudy měly být orgánem nalézacím, jenž by navazoval na činnost správních orgánů jako další instance a doplněním dokazování ji v podstatných ohledech nahrazoval. Pouze méně významná vada řízení, která má charakter nedostatečně zjištěného skutkového stavu, může být v soudním řízení správním odstraněna tak, že dokazování doplní sám soud, což koreluje s ust. § 77 odst. 2 s.ř.s., jež soud opravňuje doplnit důkazy provedené správním orgánem. Nicméně taková situace v posuzované věci nenastává, neboť se pro přiznání nároku na invalidní důchod před dosažením 65 let věku pojištěnce zkoumají dvě základní podmínky, a sice zda došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a zda pojištěnec získal potřebnou dobu pojištění. Jestliže se argumentace žalobkyně pojí s otázkou potřebné doby pojištění, potom by dokazování prováděné soudem v podstatném ohledu nahrazovalo činnost žalované. Ostatně sama žalovaná na s. 9 svého vyjádření ze dne 16. 9. 2021 připustila možnost zápočtu další doby pojištění vzhledem k dokladům týkajícím se doby zaměstnání žalobkyně. Soud zde zároveň netvrdí, že některé konkrétní doby pojištění měly být uznány; to ponechává žalované jako nalézací instanci, pouze konstatoval silné indicie, v jejichž světle předestřená vada neobstojí, na žalované však je komplexní posouzení dob pojištění, které provede v dalším řízení.
38. Napadené rozhodnutí tudíž shledal soud nepřezkoumatelným pro neposouzení získání dob pojištění v dalším rozhodném období, zároveň seznal, že zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění stran dalších dob dosud neuznaných doby pojištění (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

39. Další žalobní námitky neshledal soud důvodnými.
40. Žalobkyni nelze přisvědčit stran námitky nesprávného doručení napadeného rozhodnutí na adresu X, neboť v emailové zprávě ze dne 18. 10. 2019, v žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 6. 1. 2020 či v odvolání proti usnesení žalované ze dne 13. 1. 2020, č. j.: USN-13.1.2020-XX, figuruje jako jí uváděné trvalé bydliště, když zároveň nevyloučila doručování na tuto adresu. V podání ze dne 11. 3. 2021 nazvaném „Žádost o změnu doručování, odvolání plné moci advokáta“ potom žalobkyně přímo žádala o doručování na adresu X, kde se trvale zdržovala, když z důvodu soudního sporu o vlastnictví nemovitosti nemohla přebírat zásilky na adrese Y. V dalším průběhu správního řízení až do vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně výslovně nesdělila, že žádá o doručování písemností na adresu Y, resp. jinou než X. Zároveň z doručenky k napadenému rozhodnutí obsažené ve správním spisu je zjevné, že si žalobkyně zásilku osobně převzala, čímž by bylo zhojeno i případné doručování na chybnou adresu, z kontextu žaloby a řízení před soudem pak vyplývá, že se žalobkyně i její zmocněnec s napadeným rozhodnutím řádně seznámili, nemohlo tak dojít k vadě s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Také se není možno ztotožnit s tvrzením žalobkyně o vyžadování povinného zastoupení advokátem v řízení o žádosti o přiznání invalidního důchodu. Z žádné písemnosti obsažené ve správním spisu není zjevné, že by žalobkyně měla udělit plnou moc k zastupování advokátovi. Žalovaná shledala toliko rozpor mezi formulací plné moci ze dne 21. 11. 2016 a zmocněními upravenými v ust. § 33 odst. 2 písm. a), b), c) s.ř., když oprávnění obecného zmocněnce mělo být upřesněno k předmětu řízení. V písemné komunikaci s obecným zmocněncem žalovaná vysvětluje, že dle jejího stanoviska plná moc ze dne 21. 11. 2016 odpovídá pouze zastoupení advokátem podle zákona o advokacii. Dále není zjevné, jak měla být žalobkyně zkrácena na právech ve vztahu ke konečnému rozhodnutí žalované, řízení nebylo zastaveno pro nedostatek zastoupení, ve věci bylo rozhodnuto meritorně, z žalobních námitek není jasné, jak jinak by žalobkyně postupovala, kdyby v řízení byla uznána plná moc udělená zmocněnci.
42. Rozhodnutím žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j.: RN-XX, bylo zrušeno usnesení ze dne 8. 4. 2020, č. j.: USN-8.4.2020-XX, o zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) s.ř. kvůli neodstranění podstatné vady žádosti a neupravení rozsahu plné moci udělené obecnému zmocněnci. Jednalo se o zrušující rozhodnutí, které nebylo konečným rozhodnutím ve věci, nemohlo tudíž dojít k překážce litispendence ani překážce věci rozhodnuté.
43. Pochybení nebylo zjištěno ani v délce řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 71 odst. 3 písm. b) s.ř. se k třicetidenní lhůtě od zahájení řízení může připočítat doba nutná k provedení dožádání, ke zpracování znaleckého posudku nebo doručení písemnosti do ciziny. Při doručení písemnosti do ciziny, v daném případě na Pensionversicherungsanstalt, Landestelle Wien, zákon nestanoví žádnou lhůtu, která se smí připočítávat ke lhůtě 30 dnů stanovené v ust. § 71 odst. 3 s.ř., což plyne i ze skutečnosti, že zahraničním orgánům veřejné moci nemůže tuzemský orgán určovat lhůtu k vyřízení podání. Ostatně, ani případné průtahy v řízení by neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jako takového.
44. Z výše uvedených důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V novém řízení se žalovaná bude výslovně zabývat i rozhodným obdobím dle ust. § 40 odst. 2 poslední věty z.d.p., posoudí tvrzení žalobkyně společně s Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

doklady k dobám pojištění a znovu rozhodne, zda žalobkyně splnila podmínky pro přiznání invalidního důchodu. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaná vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázána. Žalobkyni se potom výrazně doporučuje předložit v průběhu nového řízení veškeré potřebné podklady, aby žalovaná mohla všechny doby pojištění řádně vyhodnotit.

45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyni náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. prosince 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort v. r.
samosoudce